

BENESTAR SOCIAL

“Visc rellogada en una habitació amb el meu fill perquè no puc pagar res més”

El 81% de les famílies monoparentals tenen una dona al capdavant, i una de cada tres estan en risc de pobresa a Catalunya

NATÀLIA VILA
BARCELONA

Verónica Tello té 55 anys i viu amb el seu fill de 21. Està separada des de fa anys i és una de les gairebé 290.000 dones a tot Catalunya que estan al capdavant d'una família monoparental, segons les últimes dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya (Idescat). “El seu pare mai se n'ha fet càrrec; el meu fill s'ha criat amb la seva àvia a l'Equador mentre jo treballava aquí i els enviava diners”, explica la Verónica, que va aconseguir finalment portar el seu fill amb ella aquest mateix mes de gener. Però el seu cas no és únic.

Com passa en la petita família de la Verónica, vuit de cada deu unitats monoparentals estan encapçalades per una dona. Només en el 19% dels casos l'adult que viu amb els fills és un home. Són dades de l'Idescat recollides en l'informe *Monoparentalitat femenina i pobresa*, que presenta avui la Taula d'Entitats del Tercer Sector en el marc dels debats *Catalunya social*.

Segons aquest mateix informe, el 35% d'aquestes famílies viuen en risc de pobresa, tretze punts percentuals per sobre del risc que pateixen les famílies amb presència dels dos progenitors. Al conjunt d'Espanya, aquest risc de pobresa escala fins al 50%. La monoparentalitat femenina és, a més, una situació que en la majoria de casos no

és escollida, sinó que és fruit d'una separació, un divorci, la defunció del cònjuge o un embaràs no previst. I tot i que augmenten els casos de maternitat en solitari, encara són minoritaris.

Feina i pis, un maldecap constant

Els principals problemes per a aquestes famílies són, com relata la Verónica, la feina i l'habitatge. En el

seu cas, tots dos tenen els papers en regla, el reagrupament familiar i el permís per treballar en el règim general vigent. Però, com els passa a molts ciutadans, aconseguir feina no és fàcil i encara menys quan s'és dona, mare i, en el seu cas, d'origen estranger. “Ja fa uns anys que no aconseguixo cap feina estable a jornada completa”, explica la Verónica, que aprofita el temps lliure per fer el curs

Verónica Tello i el seu fill Jonathan al centre de Càritas on ella fa un curs ocupacional.

CRISTINA CALDERER

ocupacional de Càritas Feina amb Cor per obrir-se més portes.

Ella i el seu fill viuen rellogats al pis d'uns coneguts, on paguen 300 euros per una habitació. “Només cotitzo quatre hores a la setmana, fent feines de neteja en una casa, i faig algunes hores més en altres llocs sense contracte”, explica la Verónica. “Amb això –afegeix– no puc pagar un pis per a nosaltres sols”. Fa vint dies el seu fill va trobar una altra feina, gràcies a un conegut. Farà de manobre en una empresa de reformes i, si això es manté, els ajudarà a pagar més còmodament l'habitació o fins i tot aconseguir la seva fita: viure sols en un pis “amb més intimitat”.

Mentrestant continuen fent equilibris. “Jo em pregunto: com s'ho fan les mares que estan en la meva situació però amb fills petits? Amb qui deixen les criatures per anar a treballar? O com s'ho fan per atendre'ls o fer-los el menjar?”, reflexiona la Verónica, que admet que fins i tot el seu fill de 21 anys li reclama temps amb ella per no sentir-se sol.

Més enllà dels problemes econòmics, aquesta mena de situacions acaben moltes vegades derivant en problemes emocionals. “No pots abaixar els braços –reflexiona–, s'ha de treballar molt”. La sensació de solitud fa que algunes etapes de la vida siguin encara més dures. “Soc una persona molt optimista malgrat tot, però quan va morir la meva mare vaig caure en una depressió que em va ensorrar”, recorda aquesta cap de família.

Atendre tots aquests col·lectius, des de tantes variants diferents, ha fet que l'ocupació del tercer sector social augmentés el 2017 per quart any consecutiu en unes 94.500 persones contractades, segons l'anuari de la Confederació Empresarial del Tercer Sector Social, que, tot i que destaca el creixement com una “bona notícia”, també alerta que “el sector fa més amb menys”. ■

Sant Cugat allotja en un hotel una família desnonada

MARIONA FOLGUERA BLASCO
SANT CUGAT DEL VALLÈS

Sant Cugat del Vallès és el municipi català on es paga més pel metre quadrat i també la població amb la renda per càpita per elevada. Però, tot i això, cada cop són més els sancugatencs –nascuts a la ciutat o nous– que n'han de marxar perquè no poden fer front als elevats preus de l'habitatge de lloguer, segons constata el Sindicat de Llogaters de la ciutat, que denuncia que només en els últims quatre anys el preu del lloguer a la ciutat s'ha enfilat un 40%.

La situació posa en risc famílies com la de Tayeb Ayt Lfagyh, de 38 anys, la seva dona i els seus dos fills. En Tayeb porta 15 anys vivint i treballant a Sant Cugat, i els últims quatre ha estat en un pis de lloguer a l'avinguda Catalunya pel qual pagava 350 euros al mes. El matrimoni pagava en metàl·lic la renda fins fa un mes, quan els van fer fora. “A banda de no haver fet cap de les millores que li de-

manàvem, ens vam assabentar que [el propietari] tenia la llum punxada i ens volia pujar el lloguer a 600 euros”, expliquen.

La família Ayt Lfagyh no ha pogut anar a judici perquè no tenen cap comprovant dels pagaments, i van haver de recórrer als serveis socials de l'Ajuntament. “Allà ens van suggerir que busquéssim pis fora de Sant Cugat perquè no podríem trobar res amb el meu sou de 800 euros –en Tayeb és l'únic que treballa– i ells no disposaven de cap pis de lloguer social”, lamenta. Mentrestant, l'Ajuntament els va oferir una solució provisional que se'ls acaba demà: reubicar-los a l'Hotel Ric de Sabadell, lluny de l'escola dels seus fills. La família qualifica d'“indignes” les condicions en què han estat durant 24 nits: “Dormim tots quatre en una habitació amb tres llits, no tenim cuina ni nevera i el lavabo és compartit”. “Només vull un pis on poder viure pagant-ne el lloguer. No vull que em regalin res”, insisteix. Demà té una reunió amb els serveis socials, que li notificaran que li allarguen l'estada

La família de Tayeb Ayt Lfagyh ahir a Sant Cugat.

CRISTINA CALDERER

a l'hotel. Però es pregunta fins quan. Per fer visible el cas d'en Tayeb, un centenar de persones van reclamar ahir solucions urgents a l'Ajuntament.

La delegació del Síndic a Sant Cugat explica que demà tenen una reunió amb l'alcalde del municipi, Carme la Fortuny, a qui traslladaran les seves queixes i exigiran solucions immediates. “S'acosten les eleccions muni-

pals, així que no volem promeses a llarg termini, volem solucions immediates i que l'Ajuntament creï equips de mediació entre propietaris i llogaters”, remarca la representant de la delegació del Síndic, Mariona Sòria. L'Ajuntament va declinar fer cap declaració a l'espera dels acords a què s'arribi en aquesta trobada.

El cas d'en Tayeb, però, només és un dels molts que passen arreu. Jaime Palomera, portaveu del Sindicat de Llogaters de Catalunya, alerta que “s'està creant una nova bombolla immobiliària que ara afecta el preu del lloguer dels pisos”, i que està fent “insostenible” la situació a què se sotmet els llogaters. El Síndic entén que el problema rau en la legislació vigent, que “dona molt de poder a l'especulador i al propietari i deixa indefens el llogater”. El Síndic de Sant Cugat recorda que al municipi la situació és especialment greu: “Tot i tenir 90.000 habitants, només disposem de 500 habitatges de lloguer social, mentre que la demanda s'ha multiplicat per 2,5 des del 2013”. ■